

Приймає цар послів державних.
Вже здивував, чим тільки міг.
Драглисто євнухи дрижали,
наказів прагнули. Поріг
охороняли алебарди.
В короні сяяло чоло.
Були раби, служниці, барди,
лише цариці не було.

І цар, доточений пихою,
володар титулів шести,
звелів з усмішкою лихою
царицю Астинь привести.

Бо скрізь є золота сипкого,
лакиз, вельмож, візирів — тьма.
Але цариці — ні у кого
такої іншої нема!

Євнухи дріботили, халатами тріпотіли,
наказ той ледве пролопотіли.

Назад брели, як при подагрі.
Один від страху аж ячить:
— Мовчить цариця, государю.
Стоїть цариця і мовчить!

Цар настовбурчив брови чорні:
— Я вас, нездари, розжену!
Скажіть у витонченій формі —
я жду її, свою жону.

Євнухи бігли, себе переплигуючи.
Назад приплентали, як на налигачі.

Пліщинами об килим вдарили,
не знають, як його й почать:
— Мовчать цариця, государю.
Стоять цариця і... і мовчать!

Цар побілів: — Я вас в темницю!
Я вас у мурах заморю!
Як сміє хтось, хоч би й цариця,
чинити всупереч царю?!

Євнухи підтюпцем, євнухи риссю,
євнухи гримнули на царицю:
— Наказ всесильного і мудрого!
Хто тут посмів наоборіт?!

... Світились плечі перламутрово,
летіли брови на той світ.
Лиш усміхнулись губи крейдяні:
— Велінь царя не визнаю.
Бо, через євнухів передані,
втрачають царственність свою!